

REBECCA ROSS



BOLESTNÉ
SLIBY

FRAGMENT

Bolestné sliby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Ross

Bolestné sliby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

A collection of small, light gray stars scattered across the top half of the page, surrounding the author's name.

REBECCA ROSS

BOLESTNÉ SLIBY

A collection of small, light gray stars scattered across the middle section of the page, surrounding the translator's name.

Přeložila Tereza Kupková

FRAGMENT

Ruthless Vows

Copyright © 2023 by Rebecca Ross LLC

All rights reserved.

Translation © Tereza Kupková, 2025

Jacket design © HarperCollins Publishers Ltd 2024

Jacket illustration © Kelley McMorris / Shannon Associates

ISBN tištěné verze 978-80-253-7132-9

ISBN e-knihy 978-80-253-7159-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7160-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7148-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro všechny,
kteří někdy hledali jiný svět
za dveřmi šatní skříně,
kdo napsali dopis a stále čekají na odpověď,
nebo pro ty, kteří sní o přibězích
a slova z nich sama nezadržitelně prýští.*

Obsah

Prolog: ENVA 9

PRVNÍ ČÁST Magie tu stále dřímá

1 Znepokojivá návštěva	12
2 Čarovná slova	24
3 Každý příběh má dvě strany	29
4 Hedvábné pavučiny a led	41
5 První Alouette	52
6 Naše prostřední jména jsou stejně nejlepší	58
7 Všechny ztracené dopisy	68
8 Jméno snečího mazlíčka	76
9 Poštovní kabriolet	83
10 Prádelna pro staré duše	93
11 R.	100

DRUHÁ ČÁST Přitahování k plamenu

12 Slavík v zajetí	106
13 Zažil jsi už horší věci než tohle	114
14 Hlad	122
15 Klávesy E a R	130
16 Devět životů	136
17 Po přečtení spal	143
18 Nic víc než zamlžená vzpomínka	147
19 Velitelka zrozená z hvězd	152
20 Dům, který ví, co potřebujete	162
21 Tvář v tvář snu	168
22 Rozplynout se v nicotu	173
23 Žhnoucí srdce	178
24 Co se doopravdy stalo v Avalonské Stráni a co bylo pak	185

TŘETÍ ČÁST Křídla v kleci

25 Zastínit, ještě jedenkrát	190
26 Vyprávěj mi o Iris E. Winnowové	199
27 Bohové u hrobu	204
28 Když nepoznáváte vůni domova	209
29 Signály z pátého patra	215
30 Nenech se zmást zdáním svobody	222
31 Gravitace v jiném světě	231
32 Praskání ve sluchátku	239
33 Mléko a med	246
34 Dvanáct minut po jedenácté	255
35 Nelze zapomenout	262
36 Hosté na dobu neurčitou	272
37 Utajené housle	280
38 Jen pro pozvané	290
39 Stříbrná na zelené	297

ČTVRTÁ ČÁST Crescendo snů

40 Svobodně se nadechnout	306
41 Rozhovor s přeludem	317
42 Vzdát se vlastních rukou	329
43 Laskavost od Iris z Inkriddenu	340
44 Železo a sůl	348
45 Stokrát, tisíckrát	354
46 Věrné duše	366
47 Kam všichni zrádci položí svou hlavu	375
48 Dveře, jimiž jsi už prošel	377
49 Váha padesáti křídel	388
50 Píseň pro milence odsouzené ke zkáze	393
51 Prolitý ichor	404
52 Jak to mohlo být	415
53 Krvácející <i>Tribune</i>	422
54 Drahá Iris	426
55 Poslední slovo	430
Epilog: DOZVUK	435
Poděkování	439

*Buď sbohem! Sbohem! Hyne na nivách,
nad tichým proudem, lkavý hymnus ten,
pak na stráni; teď pohřben hlubokým
údolím v prorvy tmách:
To bylo vidění či v bdění sen?
Již prchla hudba: – bdím-li nebo sním?*

John Keats, „Óda na slavíka“
(překlad František Bíbl, 1928)



Prolog

ENVA

Dokonce ani po všech těch letech smrtelnosti, které už začal pokrývat prach, nikdy nepochybovala o tom, že si pro ni Dacre jednoho dne přijde. Enva tušila, že ho svou hudbou dokáže udržet v hrobě pod zemí jen po určitou dobu. Nesešlo na tom, jak velkou oběť při zpěvu sama přinesla; kouzlo, které nad ním díky písni upředla, nakonec zeslábne a ztratí svou moc.

Struny své harfy rozezněla ukolébavkou na celý jeden rok. Od jara do léta, kdy se svět díky šedivým bouřím zazelenal a zvláčněl. Od léta do podzimu, kdy se stromy zbarvily dohněda a dozlatova a přes vadnoucí trávu přehodila svůj chladný plášť první námraza. Od podzimu do zimy, kdy se hory proměnily v tesáky pokryté ledem a vzduch nabyl na ostrosti, dokud opět nepřišlo jaro.

Stačilo to, aby svého někdejšího milence udržela pod zemí na stovky let, počítáno časem smrtelníků, jak také kdysi ujistila krále vládnoucího lidem. Co se týče ostatních tří božstev... Alvy, Mira a Luze... jejich probuzení Envě starosti nedělalo.

Všechno dobré však musí nakonec skončit. Všechny písně mají svůj závěrečný verš.

Dacre se probudí a ona na něj bude čekat.

Enva zařala dlouhé prsty podél boků v pěst a naběhlé klouby ji přitom zabořily. Věděla, že její kouzlo časem vyprchá, co ovšem *nečekala*, byla cena za to, kolik síly na něj musela vynaložit.

Pohroužená v minulosti stála ve stínu ulice Broad Street, očima sledovala spěchající lidi, kteří proudili kolem, ale doopravdy je nevnímala. Sama nezřídka dávala přednost tomu, být pro ostatní co nejméně

viditelná. Dokázala splynout s davem smrtelníků tak dokonale, jako by se mezi nimi narodila, s tělem odsouzeným ke krvácení a úpadku, s duší podobnou plamínku svíčky, zářivě se třepotajícimu v závanu vzduchu. Svítícímu v temnotě.

Počkala ještě pár okamžiků, dokud slunce nekleslo pod obzor. Až pak vykročila soumrakem a s očima upřenýma na jednu konkrétní kavárnu přešla ulici. Byla si téměř jistá, že už tu kdysi stála, hodně, hodně dávno. Ještě předtím, než z šachovnice dlažebních kostek vyrostlo tohle město. Předtím, než se budovy začaly stavět z vysokých ocelových konstrukcí.

Málem si tohle místo dokázala vybavit, stačilo jen dovolit vzpomínkám vynořit se z minulosti. Stačilo, aby se odvážila znovu prožít dobu, kterou strávila s Dacrem v podzemí. Kdy ji osamělé stíny téměř pohltily, kdy se vzbouzela v jeho posteli, a přitom toužila po nebeské obloze.

Zavřel ji do pozlacené klece, ona však z jeho lačných rukou vyklouzla.

Enva stanula na prahu kavárny. Ta už byla na noc zavřená, ale zámky jí nikdy nebránily v tom, aby vešla, kam potřebovala, a tak i nyní vstoupila dovnitř a rozhlédla se. Měla podivný pocit, že všechno kolem ní se mění podobně jako roční období, pouze ona ne. Zůstávala stejná jako před staletími, utkaná z pradávného větru a chladných souhvězdí.

Nepřišla sem ale, aby se utápěla v minulosti.

Enva přimhouřila oči a vykročila kupředu, aby vypátrala skrytý průchod.

PRVNÍ ČÁST

Magie
tu stále
dřímá



Znepokojivá návštěva

Do města Oath konečně přišlo jaro, avšak ani záplava slunečního svitu nedokázala zahnat mrazivý chlad, který pronikal Iris Winnowové až do morku kostí. Byla si jistá, že ji na její cestě po rušné Broad Street, přes tramvajové koleje a ošlapané dlažební kostky, někdo sleduje. Odolala pokušení ohlédnout se přes rameno, místo toho si zabořila ruce do kapes dlouhého pláště a překročila trsy plevele, které rašily skrz praskliny v dláždění.

Tenhle plášť měla teprve tři dny a stále ještě byl cítit obchodem, v němž si ho koupila – nádechem růžového parfému, zdarma nabízeného černého čaje a nablýskaných kožených polobotek –, a už se beztak příliš otepilo, než aby ho při svých pěších cestách do práce a z práce doopravdy potřebovala. Zjistila však, že jí plášť, pevně stažený v pase podobně jako brnění k ochraně vůči okolnímu světu, přináší útěchu.

Zachvěla se a začala se proplétat davem lidí shromážděných před vchodem do pekárny, v naději, že ji její pronásledovatel v hloučku těch, kteří si přišli koupit čerstvou housku k snídani, ztratí z dohledu. Přemítala, jestli jí není v patách Forest. Ta představa jí okamžitě zvedla náladu, jenže vzápětí se začala cítit o to hůř. Totéž už jí jednou udělal, v Avalonské Stráni. Vlastně ji sledoval celé dny, čekal se svým odhalením na vhodnou chvíli, a z té vzpomínky se jí stále ještě dělalo zle.

Iris už to dál nevydržela. Rychle se ohlédla přes rameno a vítr jí přitom švihl pár zbloudilých pramínků do tváře.

Svého staršího bratra nikde poblíž nezahledla. Jenže poté, co narukoval do Enviny armády, už stejně nebyl tím láskyplným, usměvavým člověkem, jakým býval dřív. Kdepak, válka ho poznamenala, naučila

ho, jak se pohybovat v zákopech, střílet z pušky a proklouznout územím nikoho na území nepřítel. Tatáž válka na něm zanechala hluboké šrámy. A jestli ji dnes ráno opravdu sleduje on, znamená to, že o ní stále pochybuje.

I nadále je přesvědčený, že by mohla utéct a nechat jeho i celý Oath za zády bez jediného slova na rozloučenou.

Chci, abys mi důvěřoval, Foreste.

Iris těžce polkla a spěchala dál. Minula budovu, v níž kdysi pracovala a v jejímž pátém patře sídlila redakce *Oath Gazette*, místo, kde se poprvé setkala s Romanem. Tenkrát si o něm myslela, že je domýšlivý snob z vyšší třídy. Místo, kde se její slova poprvé dostala na stránky novin, kde objevila, jaké vzrušení novinářina přináší.

Iris prošla kolem těžkých prosklených dveří a pohrávala si prítom s kroužkem nasazeným na prsteníčku. Potom zabočila do klidnější postranní ulice a napínala uši, jestli za sebou nezaslechne ozvěnu kroků. Zvonky tramvají a pouliční obchodníci však dělali příliš velký hluk. Přesto se odvážila vzít to zkratkou tímhle úzkým průchodem.

Byla to trochu zvláštní, křivolaká ulička, kde by si většina vozidel ve snaze projet nejspíš urazila boční zrcátka. Dlážděná stezka, v níž člověk stále ještě vnímal přítomnost kouzel, pokud vstoupil do určitých dveří nebo zachytil odlesk v oknech či prošel stínem, který nikdy nemizel, ať už slunce nad hlavou pražilo sebevíc.

Iris se však na místě zarazila, jakmile spatřila veliká rudá slova vyvedená přes bílou cihlovou zeď.

Bohové patří do svých hrobů.

Nebylo to poprvé, kdy na tuhle větu narazila. Zrovna minulý týden ji viděla načmáranou na boční straně katedrály i na dveřích knihovny. Slova byla pokaždé napsaná jasně červenou barvou, jako krev, a často je doprovázelo jedno jediné jméno: *Enva*.

Bohyni už týdny nikdo nespátril. Přestala verbovat pomocí své písně, která lidi vyzývala, aby se k ní připojili a bojovali za ni. Iris občas pochybovala o tom, jestli je Enva pořád ještě ve městě, přestože někteří prohlašovali, že bohyni tu a tam zahlédli. Ohledně pisatele téhle zlověstné

formulace napříč jejich městem... Iris se mohla jen dohadovat, ale zdálo se jí nasnadě, že jí má na svědomí nějaká skupinka oathských občanů, kteří v Cambrii nechtějí vůbec žádné bohy. Dacrea nevyjímaje.

Iris přeběhl mráz po zádech, ale pokračovala v chůzi. Byla už téměř u *Inkridden Tribune*, když se odvážila ještě jednou ohlédnout.

Kousek za ní v ulici opravdu někdo byl. Rychle se však otočil a vklouzl do stínů jednoho z domovních vchodů, takže Iris nedokázala rozeznat ani jeho postavu, natož tvář.

Povzdychla si a rukou si přejela husí kůži na předloktí. Dorazila do cíle, a jestli jí *skutečně* sledoval Forest, vyříká si to s ním později, až se vrátí do jejich bytu. Ten rozhovor byl na spadnutí celý poslední týden, ale ani jednomu z nich se do něj zatím nechtělo.

Iris se protáhla těžkými dřevěnými dveřmi a její vysoké boty zaduněly na černo-bíle vydlážděné podlaze vstupní haly. Když se vydala po schodišti dolů, kde jí nad hlavou slabě bzučely holé žárovky, pocítila prudkou změnu teploty. Další důvod k tomu, aby svůj kabát nosila celoročně.

Inkridden Tribune sídlil v suterénu starobylé budovy, kde jako by panoval nikdy nekončící podzim. Na dubových pracovních stolech ležely naskládané štosy papírů, po stropě se jako žily táhly měděné trubky a obnažené cihlové zdi byly plné prasklin, jimiž protahovalo. Světlo mozačných stolních lampiček zářilo skrz oblaka cigaretového kouře a blýskavě se odráželo od kláves psacích strojů. Bylo to sice trochu temné, přesto však celkem útulné místo, a jakmile sem Iris vstoupila, tiše si oddychla.

U stolu, o který se spolu dělily, už seděla Attie a nepřítomně zírala na psací stroj. Štíhlýma bronzovými rukama svírala otlučený hrnek s čajem a vraštila čelo, očividně hluboce zamýšlená.

Iris ze sebe setřásla kabát a přehodila si ho přes opěradlo židle. Stále ještě nosila šněrovací kotníkové boty, které vyfasovala k cestě na frontu, protože se v nich chodilo daleko pohodlněji než na vysokých podpatcích, jež nosívala do *Gazette*. Ke kostkované sukni a bílé blůze, které měla na sobě, se sice vůbec nehodily, ale nezdálo se, že by Heleně Hammondové

záleželo na tom, jestli spolu Irisino oblečení ladí, pokud dokáže odevzdat dobrý příspěvek do jejích novin.

„Dobré ráno,“ pozdravila ji Attie.

„Ahoj,“ odpověděla Iris a posadila se. „Dneska je venku hezky.“

„Což znamená, že až půjdeme domů, přivalí se bouřka,“ poznamenala Attie suše a napila se čaje. Potom však o poznání mírnějším hlasem zašeptala: „Něco nového?“

Iris bylo jasné, na co Attie naráží. Ptala se na Romana. Jestli se Iris nějak podařilo vyzvědět něco nového ohledně jeho situace a místa, kde se nachází.

„Ne,“ hlesla Iris se staženým hrdlem. Od svého návratu do Oathu už poslala nespočet telegramů, výstřely naslepo na nejrůznější nádraží, která navzdory své blízkosti k válečné linii stále ještě zůstávala v provozu.

**UPOZORNĚNÍ NA POHŘEŠOVANOU OSOBU STOP ROMAN C KITT
STOP ČERNÉ VLASY MODRÉ OČI VÁLEČNÝ KORESPONDENT STOP
NAPOSLEDY SPATŘEN V AVALONSKÉ STRÁNI STOP
KONTAKTUJTE I WINNOWOVOU PŘES OATHSKOU
TELEGRAFNÍ ÚSTŘEDNU STOP**

Iris zatím nedostala ani jednu odpověď, ale co vlastně čekala; v současných dnech se pohřešovaly desítky vojáků i civilistů. A tak se teď pokusila rozptýlit tím, že si pečlivě nachystala svůj psací stroj. Upřímně řečeno *její* tak úplně nebyl, patřil totiž mezi náhradní přístroje a v *Tribune* jí ho pouze zapůjčili. Byl už staříčkový; mezerník měl celý ošoupaný a pár dalších kláves se s oblibou zasekávalo, takže měly na svědomí značné množství chyb. Iris se s ním pořád ještě pokoušela sžít a toužebně přitom vzpomínala na ten svůj – kouzelný psací stroj, který jí kdysi věnovala babička. Stroj, který ji propojil s Romanem. Třetí Alouette.

Vložila do zásobníku nový list papíru, v myšlenkách ovšem zůstala u svého přístroje a přemítala, kde by asi mohl být. Naposledy ho viděla ve svém pokoji v Marisolině penzionu. A přestože penzion zázračně přežil bombový útok, nikdo nevěděl, co Dacre a jeho vojsko s městem udělali,

jakmile ho obsadili. Možná, že Třetí Alouette pořád ještě leží v jejím pokoji, nedotčený a pokrytý vrstvou prachu. Možná ho ukradl někdo z Dacreových vojáků a používá ho teď k psaní nějakých ohavných dopisů. Nebo ho na ulici rozbil na tisíc blyštících se kousků.

„Jsi v pořádku, děvče?“ Ze zamyšlení ji náhle vytrhl hlas Heleny Hammondové, a když Iris vzhledla, spatřila svoji šéfovou stát vedle stolu. „Vypadáš trochu pobledle.“

„Ano, jenom jsem. . . se zamyslela,“ pousmála se Iris. „Omlouvám se.“

„To není třeba. Nechtěla jsem tě rušit v práci, ale mám pro tebe dopis.“ Jakmile Helena vytáhla z kapsy kalhot pomačkanou obálku, její přísný výraz prozářil úsměv. „Od někoho, o kom moc ráda uslyšíš.“

Iris, která nedokázala skrýt svou nedočkavost, vytrhla dopis Heleně z ruky. Určitě to jsou zprávy o Romanovi! Když roztrhla obálku, žaludek se jí sevřel nadějí a hrůzou zároveň. Ze všeho nejdřív ji zarazilo, jak dlouhá ta zpráva je – na telegram až příliš. Dlouze, roztřeseně vydechla a dala se do čtení:

Nejdražší Iris,

neumíš si ani představit, jakou úlevu jsem pocítila (a stále cítím!), když se mi doneslo, že ses v pořádku vrátila do Oathu! Attie už ti určitě pověděla, co se v Avalonské Stráni onoho děsivého dne stalo, ale čekaly jsme na vás s Romanem u toho nákladního vozu tak dlouho, jak to jen šlo. A i potom mi trhalo srdce, když jsme odjížděly bez vás, a jediné, co jsem mohla dělat, bylo modlit se za vaše bezpečí a za to, aby nás naše cesty opět svedly dohromady.

Helena mi napsala a prozradila mi, že Roman se stále ještě pohřešuje. Moc mě to mrzí, má drahá. Kéž bych ti mohla ve tvých obavách nějak ulehčit. Nezapomeň, že jsi tady, v domě mé sestry v River Down, kdykoli vítaná. Je to k nám z Oathu jen jeden den cesty, a kdybyste se s Attií rozhodly nás navštívit, je tu dost místa pro vás obě.

Do té doby na tebe budu myslet. Chybíš mi!

Tvá přítelkyně

Marisol

Iris zamrkala, aby zahнала slzy, které jí vhrkly do očí, a vložila dopis zpátky do obálky. Od chvíle, kdy se s Marisol viděla naposledy, uběhly teprve dva týdny. Dva týdny od doby, kdy byli všichni pohromadě v jejím penzionu. Dva týdny od chvíle, kdy se v jejich zahradě provdala za Romana C. Kitta.

Čtrnáct dní je jako nic; Iris pořád ještě zůstávalo pár nezhojených modřin a škrábanců na rukou i kolenou od toho, jak se prodírala suti-nami a oblakem jedovatého plynu. V uších jí stále ještě znělo hřmění vybuchujících bomb, vnímala, jak se jí země chvěje pod nohama. Stále cítila Romanův dech ve svých vlasech, když ji držel v náručí, jako by je nikdy nemělo nic rozdělit.

Dva týdny jí připadaly jako pouhý mžik – podle toho, jak čerstvé byly její šrámy na duši –, a přesto se tady v Oathu, kde ji obklopovali lidé, jejichž život běžel nevzrušeně dál, jako by pouhé kilometry od nich na západ nezužila krutá válka, zdály dny prožité v Avalonské Stráni jako pouhý horečnatý sen. Nebo jako by se udály před mnoha lety, protože Iris si ty okamžiky přehrávala v paměti tolikrát, až opotřebením získaly sépiový odstín.

„Marisol se daří dobře, předpokládám?“ zeptala se Helena.

Iris přikývla a zastrčila obálku pod jednu z knih na stole. „Ano. Zve nás s Attii, abychom ji navštívily u její sestry.“

„Měly bychom vyrazit co nejdřív,“ zareagovala Attie.

Samozřejmě, pomyslela si Iris. Attie už v River Down jednou byla. Odvezla tam Marisol (stejně jako mňoukající kočku jménem Fialka), aby splnila slib, který dala Keegan. A Keegan, velitelka Enviných vojenských sil, byla další osobou, o níž si Iris dělala starosti. Netušila, jestli Marisolina manželka bitvu v Avalonské Stráni vůbec přežila.

Iris se právě nadechovala k odpovědi, když vtom se redakcí začalo šířit nezvyklé ticho. Jedna ze stolních lamp zablikala, jako by je chtěla

před čímsi varovat, a pravidelné bušení do klávesnic pomalu utichalo, až se zdálo, jako by srdce *Tribune* přestalo bít a nadobro se odmlčelo. Helena se zamračila a otočila se ke dveřím. Iris udělala totéž a pohled jí padl na jakéhosi muže, který stál na prahu pod cihlovým překladem.

Byl vysoký a štíhlý, na sobě měl třídílný oblek v námořnické modři s červeným kapesníčkem zastrčeným v náprsní kapse. Nebylo snadné odhadnout jeho věk, bledou tvář mu však brázdily vrásky. Nad pevně staženými rty se vznášel knír a oči v tlumeném světle zářily jako obsidiánové korálky. Pod buřinkou měl muž vlasy prokvetlé stříbrem dohladka ulíznuté pomádou.

Iris ho nejdřív nepoznala. Napadlo ji, jestli to není ten, kdo ji dnes ráno sledoval, ale potom si všimla, že ho doprovázejí dva osobní strážci, kteří zůstali stát v chodbě, s mohutnými pažemi založenými za zády.

„Pan kancléř Verlice,“ ozvala se Helena opatrným hlasem. „Co vás přivádí do *Inkridden Tribune*?“

„Soukromá záležitost,“ odvětil kancléř. „Mohu s vámi mluvit?“

„Jistěže. Tudy, prosím.“ Helena se propletla mezi stoly ke své kanceláři.

Iris přihlížela, jak ji kancléř Verlice následuje a přejíždí přitom očima po redaktorech a sloupkařích, jež cestou míjí. Skoro to vypadalo, jako by se díval *skrze* ně, nebo snad někoho *hledal*, a srdce jí vynechalo úder, když zvedl zrak a přes celou místnost se zabodl do očí právě jí.

Dlouhou chvíli na ni jen hleděl neproniknutelným pohledem. Pak sjel očima k Attii. V tu chvíli už došel až k Helenině kanceláři, takže mu nezbylo než od nich odtrhnout zrak a vkročit dovnitř. Helena za ním zavřela dveře. Jeho dva osobní strážci postávali v chodbě a bránili komukoli vejít či odejít.

V *Inkridden Tribune* pozvolna opět zavládl obvyklý ruch. Redaktoři se s červenými plnicími pery vrátili k upravování stohů textů, sloupkaři začali znovu ťukat do strojů a asistenti znovu spěšně pobíhali mezi kredencí s čajem a telefonem, odkud pak k nejrůznějším stolům roznášeli kouřící hrnky nebo zprávy naškrábané na lístečcích.

„Co to mělo znamenat, co myslíš?“ zašeptala Attie, zatímco si málem vykroutila krk, aby dohlédla ke dveřím Heleniny kanceláře.

Iris potlačila zachvění. Znovu si oblékla svůj kabát a pevně si ho utáhla v pase.

„Netuším,“ šeptla v odpověď. „Ale určitě nic dobrého.“

Za deset minut se dveře kanceláře prudce rozlétly.

Iris se i nadále soustředila na list papíru před sebou a inkoustová slova, která na něj v nově nalezeném rytmu psacím strojem sázela, přesto však kancléře periferně vnímala. Dal si s cestou přes redakci načas a Iris opět cítila, jak ji i Attii propaluje pohledem, jako by je hodnotil.

Zatnula zuby a sklonila bradu tak, až se jí rozpuštěné vlasy svezly kolem obličeje a skryly ji před kancléřovými zraky jako obranný štít.

Oddechla si, když Verlice se svými bodyguardy konečně zmizel po schodišti nahoru, ale štiplavý odér jeho kolínského zůstal viset ve vzduchu jako mlžný opar. Iris se právě chystala vstát, aby si nalila šálek čaje a pokusila se spláchnout nepříjemnou pachut' v ústech, když vtom zahlédla Helenu, jak na ni mává.

„Iris, Attie. Musím s vámi oběma mluvit.“

Attie přestala psát a bez jediného slova vyskočila, jako by celou dobu čekala na signál. Skousla si však přitom ret, takže Iris poznala, že je její kamarádka stejně nervózní jako ona. Ať už přišel kancléř sdělit Heleně cokoli, muselo se to nějak týkat jich. Iris následovala Attii do Heleniny kanceláře.

„Posadte se,“ vyzvala je Helena, jakmile se sama uvelebila za svým stolem.

Iris zavřela dveře a přešla k ošoupané kožené pohovce, aby se posadila po Attiině levici. Odolala nutkání zapraskat klouby na rukou a čekala, až Helena spustí.

„Napadá vás nějaký důvod, proč nás kancléř poctil svou návštěvou?“ promluvila Helena nakonec. Hlas měla podivně klidný a chladný. Jako voda pod tenkou vrstvou ledu.

Attie úkosem pohlédla na Iris. Došla ke stejnému závěru, Iris jí to viděla na očích, ve kterých se zablýskly zlost, obavy a stopa rozhořčení.

„Nelíbily se mu naše články,“ hádala Iris. „Ty, které jste nedávno vydala, o evakuaci, bombových útocích a použití plynu v Clover Hillu a v Avalonské Stráni.“

Helena se natáhla po cigaretě, ale pak si povzdychla a odhodila ji na hromadu papírů. „Skutečně se mu nelíbily. Věděla jsem, že to tak dopadne, a přesto jsem je otiskla.“

„No, *libit* se mu přece nemusejí, ne?“ zvedla Attie rozhořčeně ruku. „Vždyt jsme s Iris nenapsaly nic víc než pravdu.“

„On to vidí trochu jinak.“ Světle kaštanové vlasy spadaly Heleně zplihle do čela. Pod očima měla patrné fialové kruhy, jako by toho moc nenaspala. Pihy stejně jako jizva jí ostře kontrastovaly s pobledlým obličejem.

„A jak to tedy vidí?“ zeptala se Iris a kroutila přitom svým snubním prstýnkem.

„Má pocit, že tím jen šíříme strach a propagandu. Myslí si, že se pomocí podobných titulků jen snažím zvýšit prodej.“

„Taková hloupost!“ zvolala Iris. „S Attii jsme ten útok na Avalonskou Stráň viděly *na vlastní oči*. Děláme jen svoji novinářskou práci. Jestli s tím má kancléř problém, tak očividně straní Dacreovi.“

„Já vím,“ odpověděla Helena mírně. „Věř mi, dítě. Víم to. Napsaly jste pravdu. Napsaly jste o tom, co jste zažily, s odvahou a upřímností tak, jak jsem po vás chtěla. A ano, vypadá to, že našeho kancléře opravdu pojí k Dacreovi určité nitky a je ochotný skákat, jak tenhle bůh pískne. Což mě přivádí k druhému bodu: Verlice se domnívá, že se pokoušíme probouzet nepokoje mezi lidmi tím, že je vystrašíme a rozšíříme mezi ně paniku. Viní nás z nedávného vandalismu, který hlásá, že *bohové patří do svých hrobů*, což mu někdo, mimochodem, dnes ráno načmáral velkým písmem na příjezdovou cestu k domu.“

Iris si promnul ruku. Vypravila si, jak tenhle smělý slogan spatřila ráno cestou sem. „Lidi přece můžou mít na bohy svůj vlastní názor, ať už je uctívají, nebo ne. Nad tím my nemáme kontrolu.“

„Přesně tohle jsem Verliceovi řekla,“ poznamenala Helena. „On s tím ale nesouhlasí.“

„Takže co to pro nás znamená? Chcete, abychom o válce přestaly psát? Máme se chovat, jako by bohové vůbec neexistovali?“

„Jistěže ne,“ odfrkla si Helena. Potom pokračovala o poznání méně vzdorovitě. „A nerada to od vás žádám, protože už takhle jste toho zažily víc, než si my všichni tady umíme představit. Sotva jste se vrátily. Jestliže však Dacre postupuje na východ tak neúprosně, jak jste tomu byly svědky v Avalonské Stráni... pak se o tom musíme dozvědět, obzvláště pokud je s ním náš starý dobrý kancléř jedna ruka. Musíme vědět, kolik času nám ještě zbývá, než Dacre dorazí až sem, do Oathu, a jak se na to lze připravit.“

Iris se zrychlil tep. Od návratu do města se cítila naprosto prázdná. Spala, ale nic se jí nezdálo. Polykala, aniž by vnímala chuť jídla. Napsala tři věty, a hned nato dvě smazala, jako by nevěděla, jak se pohnout z místa.

„Chcete, abychom se vrátily zpátky na frontu,“ konstatovala bez dechu.

Helena svráстила čelo. „Ano, Iris. Ale ne tak docela jako předtím, je-likož Marisol už není v Avalonské Stráni.“

„A jak tedy?“ chtěla vědět Attie.

„Na detailech ještě pracuji, takže vám momentálně nemůžu říct nic bližšího.“ Helena si rukou prohrábla vlasy, takže byly ještě zplihlejší a neupravenější než předtím. „A nechci po vás odpověď teď hned. Vlastně bych byla ráda, kdybyste si vzaly na zbytek dne volno. Chci, abyste si opravdu pořádně *promyslely*, co to pro vás znamená, a ne abyste se rozhodly podle toho, co předpokládáte, že já *chci* slyšet. Rozumíte?“

Iris přikývla a myšlenky jí okamžitě zalétly k Forestovi. Její bratr nebude chtít, aby odjela, a když si představila, jak mu tuhle novinku sděluje, v krku jí nabobtnal knedlík.

Pohlédla na Attii. Nebyla si jistá, jak se zachová.

Pravdou totiž bylo, že tu její přítelkyně měla pět mladších sourozenců a milující rodiče. Přijali ji do prestižního kurzu na Oathské univerzitě. K tomuhle místu ji poutala spousta nitek, zatímco Iris pouze jediná. Zároveň však byla Attie také hudebnicí, která skrývala své housle ve

sklepě, čímž se vzepřela kancléřovu zákonu, podle něhož se všechny strunné nástroje musely odevzdat. Svému usedlému starému profesоровi věnovala předplatné *Inkridden Tribune*, protože se kdysi domníval, že se jako reportérka nikdy neprosadí.

Attie nikdy nepatřila k těm, kteří by dovolili, aby kancléř Verlice nebo úzkoprsí profesori měli poslední slovo.

A jak si teď Iris uvědomila, nepatřila k nim ani ona sama.

Než Iris došla k parku na břehu řeky, roztáhly se temné mraky po celé obloze. S Attií se rozloučila před kavárnou na rohu, kde si spolu daly pozdní snídani, a potom už se obě zařídily podle Heleniny rady. Attie se chtěla ještě jednou projít po nádvoří univerzity, než zamíří domů, do domu, který její rodiče vlastnili ve městě, zatímco Iris se rozhodla navštívit park, kam s Forestem chodívají, když byli mladší.

Zastavila se na mechem porostlém kameni a pouzdro s psacím strojem, které nesla v ruce, ji svou tíhou stahovalo k zemi. Zadívala se do mělkého, rychlého proudu.

Podél klikaticích se břehů rostly pokroucené vrby a břízy a vzduch sladce voněl vlhkostí. Bylo zvláštní, jak vzdálené se tohle místo zdálo od města, jak málo sem doléhalo zvonění tramvají, rámus dopravy a změť lidských hlasů. Iris si tak mohla na chvíli představit, že je od Oathu kilometry daleko a nachází se v srdci idylického venkova. Když si klekla, aby posbírala pár říčních oblázků, prsty jí zchladila nečekaně ledová voda.

Před lety našel Forest mezi kameny malého šneka a věnoval jí ho. *Morgie*, tak ho pojmenovala a hrdě si ho jako nového mazlíčka odnesla domů.

Usmála se, ačkoli jí ta vzpomínka projela ostře jako střípek skla.

Kdybys mě vidal moc často, moje smutné šnečí příběhy by tě unudily k smrti, napsala kdysi Romanovi.

Nemožné, odpověděl jí.

Iris nechala oblázky vyklouznout z dlaní a sledovala, jak se šplouchnutím dopadají do vody. Nad hlavou jí zarachotil hrom a větve stromů zaskřípaly ve větru. Na ramena jí dopadly první dešťové kapky a jako slzy jí stékaly po dlouhém kabátě.

Když se rozpršelo, svižným krokem vyrazila k domovu. Než došla k bytovému domu, v němž bydleli, vlasy měla úplně promočené, ale pouzdro s psacím strojem bylo naštěstí voděodolné. Obvykle s sebou přístroj večer po práci domů nevláčela, ale zjistila, že se s ním loučí jen nerada. Co kdyby ji třeba o půlnoci zasáhl příval inspirace?

Iris spěchala po vnějším schodišti do druhého patra, boty jí zvonily na kovových stupních, ale nahoře se zarazila, jako by vrazila do neviditelné zdi, protože dveře do bytu byly pootevřené. Když dnes ráno odcházela, byl Forest ještě doma, seděl na gauči a leštil si svůj starý pár bot. Zdálo se, že se mu nechce ven, a Iris se mohla jen dohadovat, jestli se bojí, aby ho někdo nepoznal a nedošel k závěru, že dezertoval. Celé to bylo mnohem komplikovanější, avšak většina lidí z Oathu doopravdy nechápala, co se na frontě děje.

„Foreste?“ zavolala Iris a přistoupila blíž ke dveřím. Strčila do nich, aby je otevřela ještě víc, a panty hlasitě zavrzaly, až ji to zatahalo za uši. „Foreste, jsi doma?“

Neozvala se žádná odpověď, Iris však spatřila záři lampy, tlumenou a přívětivou. Někdo byl uvnitř. Po zádech jí přeběhl mráz.

„Foreste?“ zavolala ještě jednou, ale bez odezvy. Viděla pouze sloupek štiplavého kouře a slyšela zvuk pohybujících se kroků.

Iris překročila práh.

V obývacím pokoji, pár kroků od ní, stál vysoký postarší muž v kabátě z telecí kůže a tmavém obleku. Nikdy předtím ho neviděla, ale jakmile se střetli pohledem, s jistotou ho poznala. Mráz se jí z páteře přesunul do celého těla a zmrazil jí krev v žilách.

Naposledy potáhl ze svého doutníku, jako by se chystal k boji, a když ho vyndal z úst a nechal klesnout, krátký váleček tabáku stále slabě doutnal.

„Zdravím, slečno Winnowová,“ řekl muž hlubokým hlasem. „Kdepak je můj syn?“

Čarovná slova

Takhle si Iris první setkání s Romanovým otcem nepředstavovala. Tohle bylo vlastně to *poslední*, co by čekala. Nemělo k němu dojít v jejím smutném malém bytě s umazanými tapetami, odloučeným nábytkem a odřenu podlahou. Ostrá připomínka toho, že Iris, na rozdíl od Kittových, pocházela z dělnické třídy. Nemělo k němu dojít, když měla neupravené vlasy zmáčené deštěm, byla sama a ztrápená.

Ne, ve svých představách byla oblečená ve svých nejlepších šatech, natočené vlasy přichycené perličkovými sponkami a prsty propletené s Romanovými. Celé by se to odehrálo na rozlehlém panství Kittových na severním okraji města, nebo možná v jejich prosluněných zahradách, a Romanova prohnaná babička a laskavá maminka by jim servírovaly čaj a sendviče nakrájené na trojúhelníčky.

Jak rychle jí teď otevřelo oči zjištění, že podobné sny se jen málokdy stanou skutečností. Jak nereálná byla tahle scéna, kterou si ve své hlavě vytvořila. Přesto se však s železnou odhodlaností narovнала a odmítla uhnout očima jako první.

„Dobrý den, pane Kitte,“ řekla. „Nečekala jsem vás.“

„Omlouvám se, že jsem se zastavil neohlášeně,“ odvětil, přestože Iris v jeho hlase nezaslechla ani stopu po lítosti. „Jak už určitě víte... můj syn právě nevyniká v tom, že by mě informoval o místě svého momentálního pobytu, a já potřebuji, aby se vrátil domů.“

Domů.

To slůvko ji zasáhlo jako šíp a Iris potřebovala chvíli, aby se zhluboka nadechla. Odložila pouzdro s psacím strojem i svůj kabát, který přehodila přes opěradlo nejbližší stojící židle. Díkybohu, že už jim opět fungovala

elektrína a že se Forest od jejich návratu zaměstnával důkladným úklidem celého bytu. Už se v něm nepovalovaly žádné prázdné lahve od vína, všechny pavučiny zmizely a podlaha byla důkladně zametená. V kuchyni měli jídlo a v koupelně tekoucí vodu, ačkoli bez matčiny přítomnosti nepřestával byt působit podivně cizím dojmem.

Iris nevídané myšlenky odsunula stranou. V tuhle chvíli se musela popasovat s palčivějším problémem, který ji zastihl nepřipravenou. Nebyla si jistá, co by měla panu Kittovi ohledně Romana říct, ani kolik toho už ví. Netušila, jaké informace mu může s klidným svědomím prozradit a co by si naopak měla nechat pro sebe.

Když se pokusila představit si, čemu by dal přednost Roman, jen si tím přivodila ostrou bolest na hrudi.

„Můžu vám nabídnout šálek čaje, pane Kitte?“ zeptala se raději.

„Ne. Vy jste neslyšela, na co jsem se ptal, slečno?“

„Jistěže slyšela. Nevíte, kde je váš syn, a myslíte si, že já ano.“

Pan Kitt zůstal několik nepříjemně se vlekloucích vteřin zticha. Zíral na ni a Iris se přinutila pohled mu opětovat. Tady nad ní nebude mít navrch; ona neohne hřbet ani neuhne očima, jako by před ním kapitulovala.

Spatřila mezi nimi – Romanem a jeho otcem – určité podobnosti. Oba byli vysocí, měli široká ramena, husté tmavé vlasy a oči modré jako chrpy. Měli ostře řezané čelisti, lícní kosti jako vytesané dlátem a kůži náchylnou k ruměnci. Iris si vzpomněla, jak dokázala uhodnout, kdy se Roman cítí trapně, nepříjemně nebo rozčileně, protože mu tvář pokaždé zrudla jako rajče, a jak roztomilé jí to připadalo. V případě pana Kitta však jeho obličej kvůli rokům kouření a pití působil spíš brunátným dojmem.

Znovu potáhl ze svého doutníku a vzduchem opět zavířil obláček kouře. Možná se mu nelíbilo, jak upřeně si ho prohlíží, nebo snad neočekával, že bude tak neústupná. Tak či tak, Iris na tom nesešlo, přesto však bezděčně ztuhla, když pan Kitt zajel rukou do kapsy svého kabátu.

„Nejdřív jsem nechápal, o co jde,“ ujal se slova a Iris se opět uvolnila, jakmile si uvědomila, že z tmavých záhybů kabátu tahá pouze přeložený výtisk novin. Vzápětí ho pohodil na podlahu mezi ně, takže se ukázalo,

že jde o *Inkridden Tribune*. Přečetla si titulek na přední straně a srdce jí při pohledu na povědomý text vynechalo jeden úder, asi jako kdyby v zrcadle nečekaně zahlédla vlastní tvář.

**DACREÛV BOMBOVÝ ÚTOK NA AVALONSKOU STRÁŇ,
OBYVATELÉ I VOJÁCI V ULICÍCH ZAHLENI JEDOVATÝM
PLYNEM OD IRIS Z INKRIDDENU**

„Nechápal jsem,“ navázal pan Kitt, „proč by se můj syn všeho vzdal, jen aby začal pracovat přímo na frontě pro nějaký umouněný, senzacechtivý plátek. Proč by se vzdával místa v *Oath Gazette*. Proč by rušil své zasnoubení s krásnou a chytrou mladou dámou. Proč by mě neposlechl a své matce už podruhé zlomil srdce. Nedovedl jsem to pochopit, dokud jsem si v *Tribune* nepřečetl váš první článek. Potom už to začalo dávat smysl.“

Iris se nehýbala, neodvážila se ani nadechnout. Její odvahy zakolísala, jakmile vycítila, že jí pan Kitt nastražil důkladně propracovanou léčku, a v ústech jí vyschlo, zatímco čekala, kam to celé povede.

Usmál se na noviny, na její titulek vzhlížející k nim z podlahy. Na inkoustem vyvedená slova, která sama napsala. Hrůzu, již byla svědkem a kterou jen o fous přežila. Ovšem když pan Kitt znovu upřel své plannoucí oči do jejích, spatřila v nich stěží skrývaný vztek a odpor.

„Víte, slečno Winnowová... Romana odjakživa přitahovaly příběhy a slova. Už od té doby, kdy se jako malý kluk plížil do mé knihovny a kradl mi knížky z regálů. Proto mu má tchyně věnovala k desátým narozeninám psací stroj, jelikož si přál stát se ‚spisovatelem‘. Napsat něco, co by mělo význam i pro ostatní. Proto chtěl jít na univerzitu a trávit hodiny a hodiny takovými nesmysly, jako jsou analýzy cizích myšlenek a pokusy sepsat svoje vlastní.“

Iris cítila, jak se v ní začíná vařit krev. „Co se mi tu snažíte říct, pane Kitte?“

„Říkám tím to, že vaše slova ho záhadně očarovala. A já chci, abyste ho nechala jít.“

Jen s velkým úsilím potlačila výbuch smíchu, který se jí dral ze rtů. Protože čím bylo zvonivé ticho v pokoji hlasitější, tím jasněji si uvědomovala, že to pan Kitt myslí smrtelně vážně.

„Pokud má slova vašeho syna očarovala, pak byste měl vědět, že ta jeho mají stejný účinek na mě,“ řekla a mimoděk se znovu dotkla snubního prstenu.

Vzpomínky, které ji zaplavily, hrozily, že ji nadobro pohltní.

Iris si je už v hlavě promítala snad stokrát, jako by byly přímo napojené na kroužek na jejím prstě. Ten okamžik, kdy jí ho Roman nasadil. Jak se jim nad hlavou postupně rozzářily hvězdy a soumrak kolem nich byl provoněný květinami. Jak se na ni s usazenými očima usmál. Jak ve tmě šeptal její jméno.

Ten podvědomý pohyb přitáhl pozornost pana Kitta k její ruce. Iris zaznamenala, jak si všiml prstenu i toho, na kterém prstě ho má, a ve tváři se mu objevil hrozivý výraz. Takový, z něhož jí dech uvízl v hrudi.

„Chápu,“ bylo jediné, co řekla, a svá slova záměrně protáhl. Odkášlal si. „Takže čekáte dítě?“

Iris sebou cukla, jako by ji uhodil. „Cože?“

„Jelikož nevidím žádný jiný důvod, proč by se můj syn legálně uvázal k někomu takovému, jako jste vy, k pihaté holce z dělnické třídy, která ho dozajista chce jen oškubat o jeho dědictví. Jistě, Roman má svou hrdost, ačkoli si ji často plete s —“

„Dnes ráno jste mě sledoval do práce,“ přerušila ho Iris a začala přitom na levé ruce vypočítávat jeho přestupky vůči ní, jen aby měl stále na očích její třpytivý snubní prsten. „Vloupal jste se mi do bytu. Bezpochyby už jste se stačil probrat mým osobním majetkem. A právě jste mě urazil takovým způsobem, že už vám nemám co říct.“ Ukázala ke vchodovým dveřím, stále ještě otevřeným dokořán, za nimiž z nebe padaly provazce ledové vody. „Takže odejděte, než zavolám policii, aby vás odsud vyvedla.“

Pan Kitt se posměšně usklíbl, ale její slova přece jen musela mít určitou váhu, protože vykročil směrem k východu. Šlápl přitom na noviny, čímž znehodnotil Irisin titulek, a ona jen silou vůle spolkla příval nadávek, které by mu nejraději vmetla do tváře.

Když však procházel těsně kolem ní, znovu se zastavil. Shlédl na ni ze své výšky, modré oči podlité krví a v dechu pach kouře.

Před pouhými několika okamžiky viděla Iris mezi Romanem a jeho otcem určitou fyzickou podobu. Když mu ale teď oplácela upřený pohled, s téměř bolestivou úlevou musela uznat, že Roman Carver Kitt se muži, který ho zplodil, nepodobá vůbec v ničem.

„O moc déle už se za vašimi sukněmi skrývat nemůže, slečno Winnowová,“ prohlásil, jako by rozhodně odmítal oslovovat ji Kittová. „Až ho dnes večer uvidíte, vyřídte mu, že s ním potřebuji mluvit. Že si s jeho matkou přejeme, aby se vrátil domů. Že mu to, co udělal, dokážu odpustit.“

Iris měla dvě vteřiny na to se rozhodnout, s jakými slovy ho vyprovodí. Dvě vteřiny, a přestože by ze všeho nejdříve nechala pana Kitta tápat v naprosté tmě, věděla také, že tenhle muž je dostatečně mocný a odhodlaný, aby dokázal Romana přivést domů.

„Není tady,“ řekla.

„Tak kde se tedy zdržuje?“

„Není v Oathu.“

Obočí pana Kitta vystřelilo vzhůru, ale vzápětí se zdálo, že Irisina nevyřčená slova začíná chápat. „Musíte ho vážně moc milovat, slečno Winnowová. Když jste ho nechala v Avalonské Stráni, abyste si zachránila vlastní kůži.“

Odkráčel od ní a konečně vyšel z jejího bytu.

Pobledlá, roztřesená Iris ho sledovala pohledem, dokud se nerozplynul v bouřce, ale jeho kolínská spolu s kouřem z doutníku se dál vznášela ve vzduchu, jako by ji chtěla zadusit. V očích ji pálily slzy. Slzy, vztek a výčitky, které ji propichovaly jako nůž pronikající až ke kostem.

Chvilí ještě počkala, než zavřela a zamkla dveře, a potom se pomalu svezla na kolena.

+ Každý příběh má dvě strany +

Drahý Kitte,

stává se ze mě holka plná lítosti a výčitek.

Každé ráno se probudím z šedivého, bezesného spánku a vzpomenu si na tebe. Přemýšlím, kde asi jsi. Jestli jsi zraněný, hladový nebo máš strach. Přemýšlím, jestli jsi na povrchu země či pod ní, jestli tě Dacre připoutal k samotnému srdci své podzemní říše, tak hluboko, že nemám nejmenší šanci tě tam najít.

Kéž bych se tě toho dne pevněji držela. Měla jsem zůstat po tvém boku, když ses pokoušel pomoci těm vojákům na kopci. Neměla jsem dopustit, aby nás ten plyn od sebe oddělil. Měla jsem tušit, že jsi to nebyl ty, ale můj bratr. Kdybych bývala udělala alespoň jednu z těchhle věcí, byli bychom pořád ještě spolu.

Dveře bytu se otevřely.

Iris přestala ťukat do stroje a zadržela dech. Když poznala zvuk Forrestových kroků, spěšně vyskočila z podlahy, aby vyšla z ložnice a přivítala ho.

Právě si z kabátu i z bot sklepával dešťové kapky. Už se blížil večer a Iris neměla tušení, kde mohl celý den být. Nenáviděla, že jí tím strhl pomyslný strup na napůl zhojené ráně v duši – všechny ty hodiny čekání, kdy se jejich matka vracívala pozdě domů, všechny ty chvíle, kdy se o ni Iris tiše strachovala, ale nic s tím neudělala.

A přece jedné věci litovala Iris ještě víc.

Forest začichal a vzápětí ztuhl. Zvedl k ní obličej lesknoucí se deštěm a zadíval se jí z protější strany místnosti přímo do očí.

„Ty jsi kouřila doutník?“ zeptal se se špatně skrývaným údivem.

Iris sebou trhla. Měla byt pořádně vyvětrat. „Ne.“

„Takže tu někdo byl. Kdo? Ublížil ti?“

„Ne. Chci říct, ano,“ promnula si čelo. Kolik z toho by měla Forestovi prozradit? „Navštívil mě můj tchán. Vypytoval se mě na Romana. Chtěl vědět, kde je.“

Forest si dlouze povzdychl. Zabouchl za sebou dveře a přešel k jídelnímu stolu, aby na něj odložil papírovou tašku, kterou přinesl. Podle vůně v ní byla večeře.

„A cos mu řekla?“ zeptal se opatrným tónem.

„Že Roman není v Oathu. O Dacreovi jsem se nezmínila.“

Forest vyndal na stůl dva sendviče zabalené v novinovém papíře. Iris však postřehla, jak zatíná čelist, jako by si promýšlel, co odpovédět.

„Pojď, sedni si a najez se,“ řekl nakonec a odtáhl od stolu jednu z kuchyňských židlí. „Koupil jsem tvůj oblíbený.“

Iris se posadila na protější místo a rozbalila svůj sendvič. Tenhle opravdu měla nejradši – krutí v žitném chlebu s plátkem červené cibule navíc – a srdce jí zalila vlna vděčnosti, dokud na chlebu nespátřila kousek nakládané okurky. Těžce polkla přes knedlík, který se jí udělal v krku. Spolkla i další živé vzpomínky na Romana, na den, kdy spolu seděli na lavičce v parku a ona poprvé spatřila jeho skutečné já.

Najedli se v tichosti. Iris postupně zjišťovala, jak málomluvný Forest poslední dobou je. Vlastně oni oba, často se teď uzavírali každý do svého nitra. Překvapilo ji proto, když její bratr rozpačité ticho chraplavě přerušil.

„Omlouvám se, že jsem tu nebyl, když ses dnes vrátila z práce.“ Znovu se odmlčel a setřásl si přitom z košile pár drobků. „Byl jsem na pohovoru, pokouším se najít si práci.“

Iris pozvedla obočí. „Vážně? To je skvělá zpráva, Foreste. Uvažuješ o tom, že by ses vrátil do hodinářství?“

Forest zavrtěl hlavou. „Ne. Kdybych se tam vrátil, vyvolalo by to příliš mnoho otázek. Vědí, že jsem narukoval, a já jim nechci vysvětlovat, co se stalo.“

Tomu Iris rozuměla. Zároveň však nechtěla, aby měl bratr pocit, že se musí skrývat ve stínu a od základů změnit svůj život jen proto, že se dostal do spárů toho ohavného Dacrea, který ho ovládal jako loutku.

Otevřela ústa, aby mu to všechno řekla, ale nakonec zůstala zticha.

Forest zvedl hlavu. „Co je?“

„Ale nic. Jenom... jsem na tebe pyšná.“

Forest zkřivil obličej. Najednou vypadal, jako by bojoval se slzami, a tak Iris odlehčenějším tónem rychle dodala: „Každopádně by bylo fajn, kdybys mi příště nechal vzkaz. Jen abych věděla, že jsi venku, ale vrátíš se. Abych si nedělala starosti. Dnes jsem vlastně přišla z práce o něco dřív, Helena nám dala s Attii den volna a —“

„Proč vám dala den volna?“ přerušil ji Forest, jako by vycítil blížící se bouři.

Iris se kousla do jazyku. *No, pomyslela si, nemá smysl oddalovat nevyhnutelné.*

„Iris?“

„Helena nás s Attii požádala, abychom se vrátili na frontu.“

„Samozřejmě.“ Forest našťavaně odhodil zbytky svého sendviče. „Jste zpátky sotva dva týdny, a ona už vás tam chce poslat znovu!“

„Je to moje práce, Foreste.“

„A ty jsi moje *sestra*! Moje malá sestřička, kterou bych měl ochraňovat.“ Projel si rukou mokré vlasy, rty semknuté do tenké čárky. „Nikdy jsem vás s mámou neměl nechávat samotné. Měl jsem tu zůstat a nic z *toho* by se nestalo.“

Nic z toho.

Foresta by nezranili, Dacre by ho nebyval zachránil a Forest by nemusel bojovat za nepřítel. Jejich matka by nehledala útěchu v pití, nezrazila by ji tramvaj, když se opilá vracela domů. Iris by neodjela psát reportáže z války a nehrozilo by, že ji uprostřed vši té palby na kusy roztrhá granát.

Všechno se zdálo beznadějně zamotané, každé vlákno propletené s tím dalším.

„Proč jsi odešel?“ zeptala se Iris tak tiše, až ji napadlo, jestli Forest její otázku nepřejde mlčením.

Částečně už odpověď znala: její bratr narukoval, protože jednou večer, když se vracel domů z práce, zaslechl zvuk Enviny harfy. A ta píseň ho zasáhla přímo do srdce, odhalila mu pravdu o probíhající válce. Během jediné sloky Forest spatřil před očima zákopy tak jasně, jako by v nich sám byl. Stejně jako zkázu, kterou za sebou v malých venkovských městech zanechávala Dacreova vojska. Kouř, krev a popel snášející se z nebe jako sníh.

„Myslíš tím, *za co* jsem bojoval?“ zeptal se.

Iris přikývla.

Forest se chvílku tiše tahal za záděru na prstě, ale nakonec řekl: „Bojoval jsem za nás. Bojoval jsem za tvoji budoucnost. Za moji. Za lidi na západě, kteří potřebovali naši pomoc. Ne za Envu, ne doopravdy. Ta se na frontě ani jednou neukázala. Potom, co nás naverbovala, naše vojsko nikdy nevedla.“

„A já ze stejných důvodů píšu,“ řekla Iris. „Když to teď víš... budeš mi pořád bránit v odjezdu?“

Forest si povzdychl, působil k smrti vyčerpaný. Položil si ruku na břicho a Iris věděla, že se dotýká jedné ze svých jizev.

Přemítala, jestli ho stará zranění stále ještě bolí. Tělem mu projely tři kulky, dvě z nich zasáhly životně důležité orgány. *Měl by být mrtvý, pomyslela si a po zádech jí přeběhl ledový mráz. Měl by být mrtvý a já netuším, jestli bych měla být Dacreovi za jeho záchranu vděčná, nebo se na něj zlobit, protože můj bratr teď musí s těmi bolestivými jizvami žít.*

„Tvoje zranění, Foreste,“ řekla Iris a chystala se vstát od stolu. Toužila ulehčit mu v jeho trápení, ale když na to došlo, nevěděla, co dělat. Upřímně řečeno, Forest nechtěl, aby na jeho zranění vůbec nějak poukazovala.

„Je mi fajn,“ prohlásil a znovu sáhl po odloženém sendviči. Ukousl si, ale tvář měl stále nezvykle bledou. „Sedni si a dojez to, Iris.“

„Nepřemýšlel jsi o návštěvě doktora?“ zeptala se. „Podle mě to není špatný nápad.“

„Nepotřebuju doktora.“

Klesla zpátky na židli. V uplynulých čtrnácti dnech respektovala Forestovu touhu po soukromí, takže si většinu otázek nechávala pro sebe. Nyní však byla odhodlaná odejít, ať už jí Forest dá svoje požehnání, nebo ne. Vydá se zpátky k Dacreovi – k *Romanovi* –, a proto se musí dozvědět víc.

„Bolí tě ty jizvy neustále?“ zeptala se.

„Ne. O mě si nedělej starosti.“

Nevěřila mu. Poznala, že se většinu času necítí dobře, a to pomýšlení ji trápilo. „Co kdybych za tím doktorem zašla s tebou, Foreste?“

„A co mu povíme? Jak bych mu asi vysvětlil, že jsem i přes smrtelná zranění pořád naživu? Že se někomu podařilo mě vyléčit, i když bych měl být dávno mrtvý?“

Iris se odvrátila, aby skryla lesknoucí se oči.

Forest zmlkl a tvář mu zrudla, jako by se za svůj výbuch zastyděl. Potom tiše zašeptal: „Podívej se na mě, Kytíčko.“

Kousla se do tváře a poslechla ho.

„Vím, že myslíš na Romana,“ změnil téma tak nečekaně, až ji tím zaskočil. „Vím, že se o něj bojíš. Ale existuje šance, že si ho teď Dacre drží přímo u sebe. Léčí mu zranění, zbavuje ho všech pout, která Romana vázala k tomuto světu. Pout s jeho rodinou, životem v Oathu, s tím, o čem kdysi snil. Dokonce i s *tebou*. S čímkoli, co by mu bránilo začít mu sloužit a pokoušelo ho, aby utekl, tak jak jsem to udělal já.“

Iris zamrkala. Když jí po tváři stekla slza, rychle si ji s pohledem zabodnutým kamsi do Forestova krku setřela. Pořád mu kolem něj visel zlatý medailonek jejich matky. Ta hmatatelná připomínka, která mu dala sílu vyklouznout z Dacreova sevření.

„Chceš mi říct, že si mě Kitt nebude pamatovat?“

„Ano.“

Iris se sevřely útroby. Bolelo ji teď i samotné dýchání a rukou si přešla po klíční kosti. „Určitě by nezapomněl.“

„Poslouchej mě,“ řekl Forest a naklonil se k ní přes stůl blíž. „Já o tom vím víc než ty. Vím, že —“

„To je taky jediné, co mi pořád připomínáš!“ rozkřikla se, protože už to v sobě nedokázala dál dusit. „Říkáš, že toho víš víc než já, ale nic mi nevysvětlíš. Jenom samé náznaky a strípky, ale kdybys byl prostě upřímný – kdybys mi řekl celý svůj příběh – potom bych to možná dokázala pochopit!“

Její bratr chvíli nic neříkal, ale hleděl jí do očí. Irisin vztek připomínal plamen, který jasně zazáří a za chvíli pohasne. Nenáviděla to; nenáviděla, když se spolu hádali. Znovu klesla na židli, jako by z ní náhle vyprchala ničivá vichřice.

„Nechci, aby ses vracela zpátky na frontu,“ řekl Forest nakonec. „Je to příliš nebezpečné. A pro Romana nemůžeš udělat nic jiného, než že sama zůstaneš v bezpečí, tak jak by si to přál. Nebude si tě pamatovat, alespoň nějakou – dost dlouhou – dobu určitě ne.“ Zabalil zbytky svého sendviče do novinového papíru a zmuchlal ho: jejich rozhovor byl u konce. Vstal a vyhodil svou večeři do koše.

Iris se dívala, jak odchází do matčiny staré ložnice, kterou si od jejich návratu domů zabral pro sebe. Nepráskl za sebou dveřmi, ale při jejich klapnutí sebou přesto maličko trhla.

Také ona zabalila vlastní nedojedený sendvič, dala ho do přenosné malé lednice a potom se vrátila do svého pokoje. Shlédla k psacímu stroji, jenž stále ještě ležel na podlaze tak, jak ho tam nechala, s listem papíru navinutým ve válci, s rozepsaným dopisem Romanovi.

Iris si nebyla jistá, proč mu vlastně píše. Tenhle přístroj byl naprosto obyčejný; kouzelné pouto mezi ní a Romanem bylo pryč. Přesto však papír vytáhla a přeložila ho. Zastrčila ho do škvíry pod dvířky šatní skříně a několik okamžiků napjatě čekala.

Když dvířka otevřela, uviděla přesně to, čeho se bála. Její dopis tam pořád ještě byl, tiše ležel ve stínu skříně.

Hluboko uprostřed noci probudil Iris zvuk hudby.

Rozechvěle se v posteli posadila a zaposlouchala se. Píseň zněla slabě, přesto bylo skvostná, crescendo tónů vycházejících z osamělých

houlí. Pod dveřmi její ložnice problikávalo světlo, ukusovalo z temnoty a Iris ucítila slabý pach kouře. Celé jí to připadalo podivně známé, jako by už tuhle chvíli jednou prožila, a tak vyklouzla z postele, očarovaná hudbou a útěchu nabízející důvěrností.

Ke svému údivu spatřila v obývacím pokoji matku.

Astra seděla na pohovce zabalená do svého oblíbeného fialového pláště, bosé nohy opřené o konferenční stolek. V prstech jí žhnula cigareta, hlavu měla položenou na opěrce a oči zavřené. Tmavé řasy jí kontrastovaly s bledým obličejem, vypadala však pokojně, zaposlouchaná do hudby.

Iris ztěžka polkla. Když promluvila, hlas měla nakřáplý.

„Mami?“

Astra třepotavě otevřela víčka. Přes komínek kouře se setkala s Irišiným pohledem a usmála se na ni.

„Ahoj, zlatíčko. Nechceš se ke mně přidat?“

Iris přikývla a posadila se k matce na gauč, myšlenky zastřené mlhou a zmatkem. Věděla, že by si měla něco vybavit, ale nedokázala si vzpomenout, co přesně to má být. Nejspíš se trochu zamračila, protože ji Astra vzala za ruku.

„Přestaň tolik přemýšlet, Iris,“ vyzvala ji. „Prostě jen poslouvej ten nástroj.“

Napětí, které Iris svíralo ramena, povolilo; dovolila hudbě, aby ji celou prostoupila, a v tu chvíli si uvědomila, jakou žízeň po tónech cítila, jak vyprahlý byl každodenní život bez zvuku rozechvělých strun, které by jí v dlouhých hodinách přinesly osvěžení.

„Není tohle proti kancléřovu zákonu?“ zeptala se matky. „Poslouchat takovouhle hudbu?“

Astra si dlouze potáhla z cigarety, ale oči jí v tlumeném světle zářily jako žhavé uhlíky. „Myslíš, Iris, že něco tak krásného může být nezákonné?“

„To ne, mami. Jen jsem myslela...“

„Prostě *poslouvej*,“ zašeptala Astra znovu. „Zaposlouvej se do těch not, Iris.“

Iris se rozhlédla po místnosti a na kredenci uviděla babiččino staré rádio. Hudba se linula z jeho malého reproduktoru tak jasně, jako by houslista stál přímo vedle nich, a Iris měla z pohledu na přístroj takovou radost, že vstala a vydala se k němu.

„Myslela jsem, že je pryč,“ řekla a vztáhla ruku, aby ho pohladila po displeji.

Jenže její prsty rádiem projely. Ohromeně sledovala, jak se slilo v jedinou kaluž stříbrné, hnědé a zlaté. Hudba se zničehonic změnila v ne-libozvučný skřek, jako by smyčec přejížděl po příliš utazených strunách, a Iris se prudce otočila, jen aby s rozšířenými očima přihlížela, jak Astra pomalu mizí v nicotě.

„Mami, počkej!“ Iris se vrhla přes pokoj. „Mami!“

Z Astry teď nezbývalo víc než rozmazaná skvrna fialové barvy prostoupená cigaretovým kouřem a šmouhami od popela. Iris znovu vykřikla, aby se pokusila matku zadržet.

„Neodcházej! Nenechávej mě tady takhle!“

Hlas se jí zlomil pláčem. Měla pocit, jako by se jí z hrudi dral celý oceán, plíce se jí topily ve slané vodě, a když na rameni ucítila teplou dlaň připomínající kotvu, vytahující ji zpátky nad hladinu, zalapala po dechu.

„Iris, probud se,“ ozval se hluboký hlas. „Jenom se ti něco zdálo.“

Iris vyplašeně otevřela oči. Zamrkala do záplavy šedavého světla a uviděla Foresta, sedícího na kraji její postele.

„Byl to jenom sen,“ zopakoval, přestože vypadal stejně otřeseně jako ona. „Už bude dobře.“

Iris ze sebe vydala přiškrcený zvuk. Tep měla zrychlený, ale příkřivla a pozvolna se duchem vracela do vlastního těla. Vidina Astry se jí však stále držela, jako by ji měla vypálenou v sítnici. Uvědomila si, že to bylo poprvé za celé týdny, kdy se jí něco zdálo.

„Foreste? Kolik je hodin?“

„Půl deváté.“

„Zatraceně!“ Iris vystřelila do sedu. „Přijdu pozdě do práce.“

„No tak, uklidni se,“ nabádal ji Forest a spustil jí ruku z ramene.

„A vůbec, odkdy umíš klít?“

Od té doby, cos odešel, pomyslela si Iris, ale nahlas nic neřekla, protože to byla pravda jen z poloviny. Za slova, která jí poslední dobou vycházela z úst, bratra vinit nemohla.

„Oblékni se do deště.“ Forest vstal z její postele, ale věnoval jí významný pohled. „Venku bouří.“

Iris pohlédla k oknu. Všimla si, že po skleněných tabulkách stékají potůčky deště, a došlo jí, že zaspala kvůli potemnělému světlu, jež měla na svědomí bouřka. Rychle si natáhla lněné šaty s knoflíkovým zapínáním vpředu a k nim si zavázala kotníkové vojenské boty. Na úpravu vlasů už jí nezbyl čas, a tak si své dlouhé prameny pouze pročísla prsty, zatímco spěchala z ložnice a cestou sbírala svou malou kabelku, kabát i psací stroj bezpečně zamčený v černém pouzdru.

Forest postával u vchodových dveří, v jedné ruce hrnek s čajem a v druhé melasovou sušenku.

„Neměl bych tě doprovodit?“ zeptal se.

„Není třeba. Dnes pojedou tramvají,“ řekla a zaskočilo ji, když jí čaj i sušenku nabídl.

„Něco na cestu, abys vydržela.“

Jeho způsob, jak se omluvit za včerejší večer.

Usmála se. Najednou si připadala skoro jako za starých časů. Vzala si od něj vlažný čaj a jediným dlouhým douškem ho vypila. Potom mu hrnek vrátila výměnou za sušenku a Forest jí otevřel dveře.

„Měla bych být doma do půl šesté,“ řekla ještě, když vykročila do vlhkého ranního vzduchu.

Forest kývl hlavou, zůstal však stát na prahu s ustaraným výrazem ve tváři. Iris cítila, jak ji při sestupování po kluzkých schodech sleduje pohledem.

Snědla sušenku dřív, než ji stihl rozmáčet děšť, a spěchala na tramvajovou zastávku. Čekala ji nepohodlná cesta v přeplněném voze, jelikož se většina lidí rozhodla při svých pochůzkách využít pohodlí, které jim tramvajová doprava v lijáku poskytovala. Iris se vmáčkla do zadní části vozu a postupně si uvědomila, že v něm vládne nepřírozené ticho. Nikdo si nepovídal ani se nesmál, jak to v tramvajích obvykle bývá zvykem.

Nálada byla zvláštní, podivně narušená. Napadlo ji, že za to nejspíš může počasí, ale divný pocit se jí držel celou cestu až k budově *Inkrid-den Tribune*.

Zarazila se uprostřed chodníku, jakmile ta slova spatřila načmáraná přes dveře do vstupní haly. Zářivě rudá jako krev, s barvou stékající z cihel dolů.

Kde jsi, Envo?

Iris se při vstupu do budovy bezděčně zachvěla, a když prošla pod dveřním obloukem, dopadla na ni plná tíha toho sdělení. Někdo ho sem musel napsat teprve před pár hodinami, během noci, jelikož včera tu ještě nebylo. Uvažovala, kdo to asi mohl být, jestli si vážně přejí, aby se Enva vrátila do své mohyly, ať už mrtvá, nebo v hlubokém spánku. Je jeho autorem někdo, kdo ve válce přišel o své milované? Někdo, koho už unavilo bojovat ve sporu dvou bohů?

Iris to neznámému autorovi nemohla klást za vinu; vždyť i ona sama sváděla den co den vnitřní boj pokaždé, když pomyslela na to, jak dopadl její bratr. To vše jen kvůli Dacreovi, který procitnul, a Envě, jež drsnou pravdu o válce vetknula do svých strun. Iris cítila směsici vzteku, smutku a hrdosti. Byla z toho celá *rozpolcená*.

Navzdory všemu nepřestávala uvažovat o tom, kde se Nebeská bohyň asi nachází. Proč se skrývá? Skutečně ji dokázali zastrašit smrtelní lidé, kteří se jí toužili zbavit?

Kde jsi, Envo?

Ačkoli ji ta rudě psaná jízlivá poznámka znepokojila, i tak Iris čekala, že to v redakci *Tribune* bude hučet jako v úle, jako každý jiný den. Očekávala, že uvnitř narazí na redaktory ťukající do strojů, vyzvánějící telefony a asistenty spěchající mezi stoly, aby předali vzkazy jejich adresátům. Očekávala, že spatří Attii ponořenou do práce na svém dalším článku, s minimálně třemi vypitými hrnky čaje.

Avšak redakce, která dnes Iris přivítala, byla vážná a tichá.

Nikdo se nehýbal, skoro jako by je kdosi proměnil v kamenné sochy. Tím jediným, co si prorazilo cestu ze stinných koutů, byl kouř stoupající z cigaret a popelníků. Iris vkročila do hrobového ticha se srdcem

bijícím na poplach. Uprostřed místnosti stála Helena a předčítala cosi z novin. Attie stála hned vedle ní a rukou si zakrývala ústa.

„Co se děje?“ zeptala se Iris. „Stalo se něco?“

Cítila, jak se k ní obrátil nespočet očí, zářících ve světle lamp. Některé lítostivě, soucitně. Jiné ostražitě. Ona však svoje oči i nadále upírala na Helenu, která teď spustila ruce s novinami a pohled jí oplátila.

„Mrzí mě to, dítě,“ řekla.

Co vás mrzí? zeptala by se Iris nejradši, slova jí však uvízla v hrdle, když jí Helena noviny podala.

Odložila psací stroj a sáhla po nich. Helena ostatním předčítala něco z titulní stránky.

Bylo to vydání *Oath Gazette*, Irisina bývalého zaměstnavatele. Jak zvláštní držet v rukou tyhle noviny právě tady, v suterénu redakce *Inkridden Tribune*. Iris měla pocit, jako by se znovu ocitla v nějakém snu, dokud konečně nespátřila to, co upoutalo Heleninu pozornost.

Přes celou stránku se táhl tučný, černým inkoustem vyvedený titul. Titulek, který by Iris v životě nečekala.

DACRE ZACHRAŇUJE STOVKY RANĚNÝCH

V AVALONSKÉ STRÁNI

OD ROMANA C. KITTA

Iris civěla na jeho jméno otištěné v novinách. Už málem ztratila naději, že ho ještě někdy v souvislosti s novinovým článkem uvidí.

Kitt je naživu.

Jakmile se však začetla do Romanových slov, pocit úlevy z ní rychle vyprchal a nechal za sebou jen chlad a rozechvění. Iris cítila, jak ji brní kůže po celém těle, obličej měla v jednom ohni. Určitá spojení si musela přecíst několikrát, aby jí dávala smysl.

Každá mince a stejně tak příběh mají dvě strany. Jednu z nich možná znáte: byla vám předložena bohyně, která zatáhla vaše nevinné děti do krvavého válečného

konfliktu. Možná byste si však chtěli poslechnout i tu druhou? Tu, v níž na vaše děti nečekají děsivá zranění, nýbrž uzdravení. Tu, v níž bude uzdravena i tato země. Příběh, jenž nepatří pouze do muzea nebo do historické knihy, kterou spousta z nás nikdy neotevře, nýbrž příběh, který se právě píše. Právě teď, zatímco v rukou držíte tyto noviny a čtete má slova.

Já sám jsem totiž na frontě, v bezpečí pod záštitou Dacreových jednotek. A můžu se s vámi podělit o informace z druhé strany, po nichž dozajista všichni toužíte.

„To ne,“ zašeptala Iris. Najednou se jí zvedl žaludek, žluč žhavá jako oheň jí málem propálila hrud.

„Mrzí mě to, Iris,“ zopakovala Helena a světlo v jejích očích pohaslo. „Roman se obrátil proti nám.“

+ Hedvábné pavučiny a led +

Roman nepřítomně civěl na prázdnou stránku založenou v psacím stroji. Seděl u stolu pod oknem, jež nabízelo pohled na zlatě zbarvenou louku, a odpoledne pomalu střídal podvečer. Brzy nastane noc; hvězdy propíchnou oblohu jako zářivé hřebíky, on si zapálí svíčky a bude psát ve světle plamenů, neboť slova jako by k němu snadněji přicházela pod rouškou tmy.

Tahle část se mu vždycky zdála nejtěžší. Jak článek vlastně uvést. Psát, stejně jako *nepsat*, mu působilo fyzickou bolest.

Ten pocit frustrace mu připadal povědomý. Nejspíš i v minulosti trávil dlouhé hodiny zíráním na nepopsanou stránku a přemítáním, jakými slovy by ji měl zaplnit. Přestože od chvíle, kdy procitnul, už uplynula řada dní, tyhle okamžiky ze svého starého života si stále nedokázal detailně vybavit. Protáhl si ruku a zamyslel se přitom nad tím, co mu radil Dacre.

Věř jen tomu, co vidíš na vlastní oči.

Dacre se však jeho vzpomínek obávat nemusel. Pro Romana bylo nesmírně těžké vzpomenout si na cokoli, k čemu došlo předtím, než se probudil hluboko v podzemí. Jako kdyby mu v zamřené mysli vyrostly hory, které svou mohutností zaclonily předchozí roky jeho života.

„Nějaký čas to potrvá,“ chlácholil ho Dacre, „nakonec se však rozpomeněš na to, co je důležité. A najdeš si tu své místo.“

Když Roman poprvé v podzemí nabyl vědomí, zalpal po dechu jako čerstvě narozené dítě. Otevřel oči do mihotajícího se světla ohně, spatřil, že ho obklopují mramorové stěny, pod sebou ucítil tvrdou kamennou

desku a okamžitě věděl, že se ocitl někde *jinde*. Na kouzly opředěném místě, které nikdy dřív nenavštívil.

A ještě ke všemu byl nahý.

S tichým zasténáním se posadil a rozhlédl se po zvláštní místnosti.

Byla to komnata podivného tvaru kompletně vytesaná ve skále. Měla devět stěn, všechny bílé s modravými žilkami, které se třpytily jako fazyty diamantu. Na stropě zářily drobné zlaté flíčky, které Romanovi, když přivřel oči, připomínaly noční oblohu. V kovových držácích byly zasunuté čtyři pochodně, jejichž plameny představovaly jediný zdroj světla.

Roman sklouzl z tvrdé desky, na níž ležel, a s zuchnutím přistál na zemi. Skála pod jeho bosýma nohama byla hladká. Vykročil podél stěn a pátral po dveřích. Když žádné nenašel, potlačil vzrůstající paniku, rozhodl se obejít místnost ještě jednou a prsty horečně přejížděl po kamenných zdech.

„Haló?“ zavolal. Hlas měl stále ještě poněkud zastřený spánkem. „Je tu někdo?“

Neozvala se žádná odpověď. Slyšel jen zvuk vlastního dechu.

Vůbec si nevybavoval, jak se do téhle komnaty dostal. Netušil, jak dlouho už v ní je zavřený. Zachvěl se a konečně se zastavil.

Sklopil oči ke svému tělu, bledému ve světle plamenů, jako by mohl najít odpovědi na vlastní kůži.

Ke svému údivu něco skutečně objevil.

Roman se zamračeně předklonil a důkladně si prohlédl změt jizev, které se mu táhly po pravé noze. Byla jich spousta, některé podlouhlé a rozeklané, jiné drobné a hladké, a Roman si po nich přejel prsty, jako by to byly cesty na mapě. Nakonec si na ty měkké pozůstatky zranění zatlačil v naději, že mu bolest pomůže se rozpomenout.

Žádná bolest nepřišla, avšak koutkem oka zahlédl jakýsi záblesk. Prudce zvedl hlavu, ale vzápětí si uvědomil, že to, co spatřil, nebylo nic v téhle místnosti. Šlo totiž o fragment jeho vzpomínek. Sluneční paprsky a kouř, dělové rány. Země se chvěla, vítr přinášel pach spáleného kovu a krve. Bodnutí bolesti tak ostré, až mu vyrazila dech; zhroutil se na zem.

Nebyl však sám. Někdo s ním zůstal, držel ho za ruku.

Roman odtáhl konečky prstů od svých jizev. Zvedl si dlaně k obličejí a všiml si přitom, že má na levém malíčku sotva viditelnou prohlubeň. Ještě nedávno na něm musel mít prsten. Přejel po nepatrném otisku, který po něm zbyl.

Na nic dalšího si nevzpomínal. Žádný jasný záblesk ani útržek minulosti už se nedostavil.

Prohnul si ruku, až mu zbělely klouby.

Jsem snad mrtvý?

Jako v odpověď jím projela ostrá bolest. Zničehonic ho začala tak intenzivně bolet hlava, až klesl na kamennou podlahu. Vykřikl a přitáhl si kolena k hrudi. Mozkem jako by mu projížděla čepel. Čepel, jež se ho snažila rozříznout zevnitř.

Bolest byla tak nesnesitelná, že omdlel.

Když se později opět probral, oči měl zastřené mlhou.

Mezitím mu něco donesli, na podlaze ležel podnos s jídlem: miska s kouřící omáčkou, kus tmavého chleba, karafa s vodou a malý dřevěný kalíšek. A vedle toho všeho hromádka oblečení a pár kožených bot.

Roman se k podnosu doplazil po zemi. Měl takový hlad, cítil se tak *prázdný*, že se vůbec nerozmýšlel a jídlo i vodu doslova zhltнул. Když se však natáhl po šatech a vzal je do rukou, zarazil se.

Byla to kombinéza. Znovu ho zalil povědomý pocit. Oděv měl tmavě červenou barvu a Roman si důkladně prohlédl odznak přišitý nad levou náprsní kapsou: KORESPONDENT HLUBIN.

Natáhl si kombinézu a nevíšal si přívalu znepokojení, které se mu přitom rozlilo žilami.

Jakmile si zapnul poslední knoflík, chlad mu z těla vyprchal. Cítil, jak se mu z hrudního koše šíří teplo, jako kdyby spolkl sluneční paprsek, a tak si spěšně natáhl také ponožky a připravené vojenské boty.

O několik okamžiků později narušil ticho jakýsi zvuk.

Když se Roman prudce otočil, spatřil, že se uprostřed jedné ze stěn otevřela velká puklina. Dveře, které ještě před chvílí marně hledal.

Do komnaty vkročil nějaký mladík ve světle hnědé uniformě. Vypadal přibližně stejně starý jako Roman, možná o pár let starší, měl

světlou pleť, krátké blondaté vlasy, výrazně vystouplá, klenutá obočí a ústa stisknutá do přísné linky, jako by se jen málokdy usmíval.

„Kdo jste?“ zachraptěl Roman.

„Poručík Gregory Shane. Tvoje jméno?“

Roman se zarazil. Jeho jméno? Nemohl si vzpomenout, zmatená mysl ho neposlouchala.

Panika se mu musela promítnout do výrazu obličeje, jelikož poručík dodal: „Žádný strach. Brzy si zase vzpomeneš. Netlač na sebe.“

„Jak dlouho už jsem tady?“

„Pár dní. Uzdravoval ses.“

„Z čeho?“

„To ti rád poví on sám. Teď pojď za mnou.“ Shane vykročil a Romanovi nezbývalo než se vydat za ním dřív, než dveře opět hladce splynou se zdí.

Chodby byly dost široké pro dva lidi kráčející vedle sebe a dostatečně vysoké, aby v nich člověk Romanova vzrůstu mohl pohodlně projít. Stěny vypadaly stejně jako v jeho komnatě: hladké, chladné a bílé se třpytivým modrým žilkováním. Každých deset kroků jim svítily na cestu pochodně a panovalo tu hrobové ticho, dokud nevstoupili do větvičího se tunelu, z jehož konce k nim doléhalo vzdálené bušení.

Roman zpomalil a s přimhouřenýma očima se zadíval do stínů průchodu vedoucího vpravo. Znělo to jako kovárna. Kladivo dopadající na kovadlinu, doprovázené pokřikováním a cinkáním strojů. Ovanul ho nenadálý poryv teplého vzduchu, prodchnutého pachem kovu.

„Nezastavuj se,“ vyzval ho poručík přísně.

Roman znovu přidal do kroku. Přesto se však toužil dozvědět, kde se to ocitl a proč ho sem dolů přivedli. Všiml si, že minuli další dvě odbočky. Z jedné z nich na něj dýchl odporný puch, jako kdyby ukrývala cosi zkaženého, umírajícího. Druhá byla zavalená sutinami a plná pavučin, jako by se její strop před mnoha lety zřítíl.

Shane si musel všimnout, jak se Roman kolem sebe rozhlíží a jak zpomaluje pokaždé, když míjejí odbočku do některé z chodeb. Poručík se zastavil, vytáhl z kapsy kus látky a zavázal jím Romanovi oči.

„Pouze bezpečnostní opatření,“ vysvětlil a chytil Romana za loket. „Povedu tě.“

Roman si skousl ret, v hrudi mu ale začaly bobtnat obavy a stáhly mu plíce. Připadalo mu, jako by ještě dvakrát zabočili. Když ho Shane vyzval, aby roztáhl ruce a dotkl se stěny, dlaně měl celé ulepené.

„Jsme na úpatí schodiště,“ řekl mu. „Celkem je tu dvacet pět pořádně strmých schodů, tak si dávej pozor.“

Roman ho pomalu následoval. Když konečně zaznamenal změnu teploty, nohy už ho námahou pálily. Zaslechl, jak se s cvaknutím otevřely nějaké dveře.

Privítala ho záplava slunečního světla, které proniklo i skrze pásku na očích, a přival čerstvého, vlahým jarem provoněného vzduchu. Nedávno určitě přšelo, protože jakmile nechal podzemní svět za sebou, ucítil Roman v ovzduší nezaměnitelný pach vypařující se vody. Pod nohama měl dřevěnou podlahu, jejíž skřípění napovídalo, že se ocitli v nějakém starém domě. Když Roman zakopl o okraj koberce, prudce máchl rukama, aby udržel rovnováhu.

„Počkej tady,“ nařídil mu Shane a zavřel dveře. „Nehýbej se.“

Roman jen přikývl, ústa měl úplně vyprahlá. Naslouchal, jak se Shaneovy těžké kroky postupně vzdalují, a přitom poznal, že místnost, ve které stojí, je plně vybavená. Nezněla v ní totiž žádná osamělá ozvěna, pouze pravidelný tikot hodin kdesi po jeho levici.

Pak uslyšel, jak za stěnou někdo mluví, zeď však tlumila jednotlivá slova. Hlas měl Shaneův monotónní rytmus a Roman se odvážil popojít o několik kroků vpřed, aby se pokusil zachytit, co říká.

„Je vzhůru, můj pane. Přivedl jsem ho s sebou. Jestli ho chcete vidět, čeká ve vedlejším pokoji.“

Ticho. Podobný hlas jako ten, který promluvil pak, Roman ještě nikdy neslyšel. Byl to hluboký baryton, nevzrušený a zároveň hedvábně sytý. Romanovi z něj přeběhl mráz po zádech.

„Mám za to, že jsem vám nařídil, abyste ho sem nevodil, poručíku.“

„Jde o jeho paměť, pane. Nevzpomíná si ani na vlastní jméno. Myslel jsem, že by mohlo pomoci...“